

VAKANTIS

KOULE

ČÍSLO 2

DUBEN 2025

3 otázky

pro pana zástupce

Královna Markéta

FinGR Play

Viky a Vendy o tancování

Poezie Natálie Řežábkové

Kamila Hornová

„Baví mě si s vámi povídat...“

Obsah

3

Uklidme Česko
Fotoreport

4

3 otázky pro Martina Kůse
Krátký rozhovor se zástupcem
paní ředitelky

5

Knihovna a ateliér
Zmodernizovali jsme oblíbené
místoprostor

6

Soutěže
Výsledky Matematického klokanu a
soutěže ve finanční gramotnosti

9

Závodní tancování
Viky & Vendy o svém koníčku

11

Kamila Hornová
Rozhovor s angličtinářkou

14

Jak na stres
Tipy od V. Chmelařové

15

Klasické vareniky
recept

17

Jediná královna mezi králi
Rozhovor s naší královnou Markétou,
nejen o letošním majálesu.

19

Kde se nejraději učíte?
Anketa se studenty napříč školou

21

Mrákotín
Povídky Petra a Veroniky z hodin
tvůrčího psaní

26

What is love?
Anglické básně N. Řežábkové

27

Povídky

29

Karikatury!
Kresby z hodin politologie

ÚVODNÍ SLOVO

Ještě nevybledly modřiny z velikonočního pondělí, možná ještě neoschnul inkoust z přijímacích testů a už jsou tu maturity. Ještě dva týdny budeme potkávat naše bledé maturanty na chodbách školy a pak už definitivně opustí svoji oblíbenou střední školu, aby se pak za půl roku vraceli nám vyprávět, jak obstáli v nelítostném světě tam venku.

I naše redakce se rozloučí s několika čtvrtáky, můžete si od nich přečíst povídky z hodin tvůrčího psaní pod vedením paní učitelky Petry Křížové. Jako vždy je naše číslo přehlídkou pes-trých a rozličných akcí naší školy, ať už to je Uklidme Česko či různé soutěže typu Matematický klokan či charitativní akce jako jsou Srdíčkové dny. V rozhovoru se tentokrát dozvíme něco blíže o naší milé angličtinářce Kamile Hornové. Děvčata z třetího ročníku zpovídala Markétu, královnu majálesu. Pan zástupce pohovořil o novinkách, jako je např. spuštěný e-shop, kde si koupíte mikínu s logem školy. S redakcí přejeme příjemné čtení a zkuste si udělat ukrajinské "vareniky" dle receptu Maxe z 2. A, a jestli ne, tak aspoň relaxujte jako Market a Denča.

Dagmar Nováková

Školní časopis Koule vydává:

VAKANTIS střední škola a vyšší odborná škola s.r.o.

Šéfredaktor: Petr Šturm

Redakce: Amélie Plocková, Valentýna Chmelařová, Jasmin Carmel, Natálie Řežábková, Viktorie Lukášková, Kateřina Nováková, Carola Fusková, Anna Kučerová a další

Editor a výroba: Dagmar Nováková, Petr Hajdich

Fotografie, není-li uvedeno jinak, byly pořízeny žáky a učiteli školy

Foto na obálce: žákyně z 2.A

Datum vydání: 23. dubna 2025

Adresa redakce a kontakt: Emy Destinové 395,
370 05 České Budějovice,

E-mail redakce: casopiskoule@seznam.cz

Internetové vydání: www.vakantis.cz

Uklidíme Česko!

V pondělí 14. dubna 2025 jsme se zapojili do akce Uklidíme Česko. Rozdělili jsme se na dvě skupiny – jedna šla do Stromovky, druhá prošla sídliště Máj a zastavila se v Branišovském lese. Sbíraly se pet lahve, sklo, plechovky, vajíčky, stříkačky, plasty, zbytky po petardách, kabát, boty a dokonce gumové pásy. Každý žák v průměru nasbíral půl pytle odpadu, takže z 50 přidělených pytlů zbylo pouze 5. Odhadem jsme celkem nasbírali asi 388 kg odpadu.

M. Mikešová
N. Růžičková
A. Kučerová

Uklidíme Česko

3 otázky pro Martina Kůse

Aktuálně máme za sebou přijímačky. Co byste nám o nich řekl?

Letošní přijímačky běží v kontextu minulých let, tzn. skládají se jednak z té povinné části, jednotné, to je matematika a čeština, pak si školy můžou dodávat ještě další kritéria, podle kterých hodnotí uchazeče. My máme standardně stejně jako v minulých letech dvě kritéria, a to je motivační dopis a aktivity z druhého stupně základní školy. Navíc jsme pro letošek zařadili ještě test z anglického jazyka, který sice ministerstvo slibovalo, ale nestihli to, tak jsme si ho nakonec vytvářeli sami. Angličtinu uchazeči absolvovali nějakých 14 dní před jednotnými přijímačkami a aktuálně teď v pátek a v pondělí v minulém týdnu byly realizovány jednotné testy – matematika a čeština. To znamená, že v tuhle chvíli mají uchazeči veškeré zkoušky za sebou, aspoň co se týče nás, a už se vlastně jenom čeká na výsledky. Začátkem května už budeme zpracovávat nějaké výsledky přímo od Cermatu. Jde o to zařazovat naše hodnocení, postupně vše kontrolovat a 15. května se rozhodne, kdo uspěl, neuspěl, kdo měl kolik bodů a kolik žáků se dostalo na školu atd. Letoškem jsme měli něco přes 140 přihlášek, což je zase o značné množství více než v minulém roce. Takže zatím očekáváme, že bychom, pokud to půjde dobře, zase mohli otevřít tři třídy v prvním ročníku, to znamená po jedné třídě v každém oboru.

A jak byste nám přiblížil přijímačky pro cizince?

Co se týče přijímaček pro cizince, tak ty jsou samozřejmě pro jakékoliv cizince, nicméně v posledních letech se to samozřejmě týká zejména žáků z Ukrajiny, kteří buďto tady studují pouze chvíli, a nebo nemusí ani vůbec tady studovat. Doposud byli na základních školách a jdou rovnou na střední školy na přijímačky, takže ti mají odpuštěný test z českého jazyka, ten jednotný, zatímco matematiku dělat musí. Podle výsledků z matematiky jsou zařazeni do pořadníku a my jako školy máme právo, respektive povinnost, prozkoušet alespoň základní znalost českého jazyka v rámci strukturovaného pohovoru, který si školy vytvářejí samy, bohužel neexistuje jednotná metodika povinná dle legislativy, jenom doporučená. Naším strukturovaným pohovorem na začátku dubna prošli dva uchazeči, kteří nějaký čas už tady v České republice pobývají, nicméně stále by pro ně bylo velice obtížné skládat jednotné zkoušky z českého jazyka. Mám zatím v tuto chvíli informace, že to probíhalo relativně dobře, takže samozřejmě uvidíme potom v rámci výsledků, jak to dopadne celkově.

A co se chystá na škole nového? Na co se můžeme těšit?

Aktuálně něco připravujeme, například bude se spouštět pětadvacátého dubna školní e-shop s oblečením, stejně jako v loňském roce v rámci nějakého školního merche. Bude tam zejména oblečení, pak tam budou i nějaké batohy, penály, čepice a podobně s logem školy, takže 14 dnů si žáci budou moci nakoupit cokoli. Další aktuální záležitost je přesun ateliéru a knihovny, kdy ateliér se přesouval do jiných prostor, velikostně asi stejných, nicméně trochu lepších i vzhledem k nějakému dalšímu vybavení, co se týče obkladů stěn a tapet a podobně. Ale zejména knihovna byla přesunuta do mnohem větší místnosti. Je tam mnohem více místa na gauče. To znamená, že se dá více využít pro výuku a celkově působí útulně

Eliška Pacalová

NOVÉ A HEZČÍ!

Ke konci loňského roku už bylo jasné, že dojde ke stěhování některých místností. Knihovna musela ustoupit před učebnou současné 1.C a před časem se přestěhovala namísto bývalého ateliéru v přízemí. Ten se naopak přesunul do zcela nové místnosti, kterou jsme hned začali náležitě upravovat. V obou místech tak vzniknul příjemný moderně zvelebený prostor, který žáci rádi využívají.

Nová knihovna je útulná a hlavně je tu klid. Najdeme ji dole v suterénu. Lze ji využívat pro výuku nebo pro různá setkání, kulturní akce či relax s knihou. Najdeme tu jak odbornou literaturu, tak beletrii, za zmínku stojí třeba povinná četba...

Nový atelíer získal dvě pevná pozadí. Je tak připraven pro budoucí např. podcastové formáty.

Zvláště motiv s popraskanou zdí ale poskytuje perfektní výsledky i pro focení - to už mohla vyzkoušet např. třída OA3. Petr Hajduch

FinGR Play 2025

Na naší střední škole se uskutečnila soutěž s finanční tematikou FinGR Play, která studentům umožnila zábavnou formou ověřit a prohloubit své znalosti v oblasti osobních financí. Tato online hra simuluje správu rodinného rozpočtu po dobu 30 let, během nichž hráči čelí různým finančním situacím a rozhodnutím. Cílem je dosáhnout co nejlepšího finančního výsledku a splnit stanovené cíle fiktivní rodiny.

Do soutěže se zapojily všechny třídy školy. Výsledky ukázaly, že mnozí žáci mají výborný přehled o financích, umí rozpoznat výhodné nabídky a správně hospodařit s rozpočtem.

Gratulujeme všem soutěžícím k dosaženým výsledkům a děkujeme za aktivní účast. Věříme, že nabyté znalosti zúročí nejen ve škole, ale i v reálném životě.

Jakub Maršán

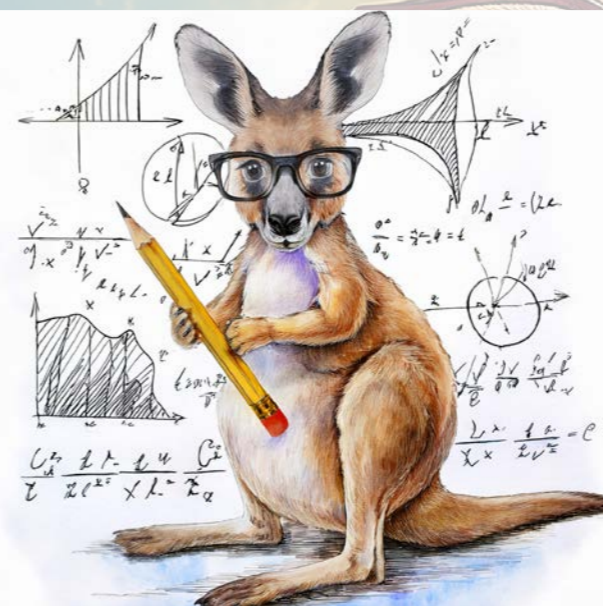
Výsledky třídního klání:

1. místo – OA3 – průměr 474 b.
2. místo – OA2A + LOG2 – průměr 342 b.
3. místo – LOG3 – průměr 326 b.
4. místo – OA4A – průměr 315 b.
5. místo – OA2C – průměr 287 b.

Nejlepší jednotlivci:

1. místo – Radim Frk – 648 b.
2. místo – Philip Endlicher – 642 b.
3. místo – Nela Černá – 641 b.
4. místo – Amélie Plocková – 636 b.
5. místo – Patricie Jandová – 631 b.
6. místo – Šimon Kysela – 629 b.
7. místo – Jan Mařík – 627 b.
8. místo – Lukáš Lojík – 618 b.
9. místo – Vladka Prokopcová – 618 b.
10. místo – Maksym Kutsyn – 579 b.

MATEMATICKÝ KLOKAN

Kategorie Junior

1. - 3. místo:

Markéta Melmerová
Ema Dušáková
Jakub Pelc

4. místo: Tereza Kořínková

5. místo: Valentýna Chmelařová

Kategorie Student

1. - 3. místo:

Eliška Pacalová
Adam Daněk
Barbora Ferdová

4. místo: Jonáš Martinovský

5. místo: Amélie Plocková

Projektový den

Cestujeme a poznáváme cizí kultury

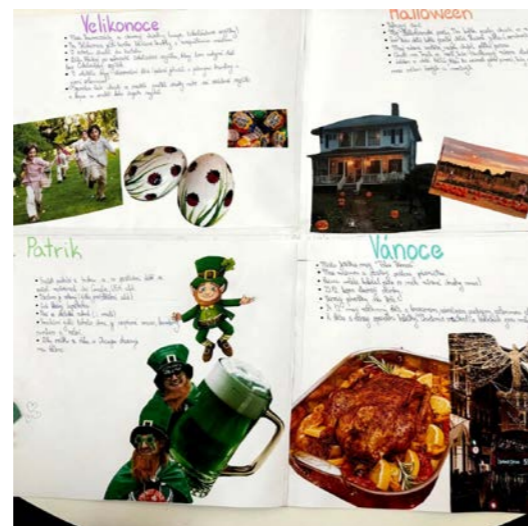
Žáci prvních až třetích ročníků si na začátku dubna vyzkoušeli naplánovat dovolenou. Ve dvou až pětičlenných skupinách vytvářeli podrobný harmonogram své cesty. Hledali nejvhodnější ubytování, koordinovali dopravu, plánovali, kde se budou stravovat a kolik peněz je to bude stát, a mnoho dalšího.

Především se ale museli rozhodnout, která místa v dané zemi navštíví. Jestli budou obdivovat zajímavé památky, navštíví kulturní festivaly či sportovní události nebo stráví

dovolenou objevováním přírodních krás. Na cestu si vytvořili i slovníček základních frází v místním jazyce.

Na závěr svou práci představili ostatním prostřednictvím plakátu, prezentace nebo krátkého videa.

Petra Křížová

Finance s prstem v nose

V pátek jsme zažili naprosto jedinečné a originální vystoupení s názvem Finance s prstem v nose. V recenzích stojí komediálně edukativní přednáška, která studenty naučí základní finanční gramotnost. Vystoupení však mělo k přednášce dost daleko, tandem dvou hlavních protagonistů v roli podnikatele a zaměstnance by si zasloužil cenu Thálie.

Jeden zcela seriózně laděný a uhlazený zaměstnanec v ještě serióznějším obleku a kravatě se nám snažil vštípit pozitiva zaměstnaneckého života a seznámit nás s důležitými fakty ze světa finanční gramotnosti. S heslem "vždy připraven vysvětlit veškeré souvislosti" podával vyčerpávající monologický výkon, nako blížký školní formě výkladu, zatímco jeho kontrastní a svobodomyšlný kolega ve „vystavované“ červené mikině a cool lookem prostě vybodoval veškerou studentskou Rizzu Greatest of All Time. Nastartoval svůj Skibidi slovník a strhl naše studenty tak, že křičeli u vědomostních soubojů, smáli se, skandovali a tleskali jeho raperským a pohybovým schopnostem. Byl to doslova tajfun, zcela nepopsatelný zážitek.

Vtipná, výuková forma byla zpestřena zvukovými vstupy umělé inteligence a její úspěšné zneškodnění na konci divadelního

představení dodalo absolutní tečku dokonalému živému a netradičnímu představení tak, že si publikum zapnulo osvětlení na svých telefonech a v tichosti poslouchalo zcela seriózní komentář o tom, že jsme sami zodpovědní za své životy a i to, jakým způsobem si je nastavíme, aniž by to celkové atmosféře dodávalo jakoukoli patetičnost.

Jestli uvažujete o tom, že studenty chcete donutit jít na něco kulturního a poučného do divadla, pak je vezměte právě na toto vystoupení. Jejich pozitivní reakce o tom sami svědčí: Studenti z 2.C to komentovali následovně: „Škola tentokrát vybrala něco úžasného...“ nebo: „Naučil jsem se víc za hodinu smíchu než za měsíc s učebnicí. Finance s prstem v nose byla taková finanční komedie - jen místo poznámek učitele přišla upřímná zábava a věci, co fakt dávají smysl. Jestli teď někdo bude chtít, ať mu vysvětlím inflaci, uteču jen napůl...“

Irena Petrová

Viky a Vendy o svém tancování

O Viktorii Svobodové a Vendule Šimkové z 1. B jsme se v redakci doslechli, že závodně tancují. Šli jsme se zeptat, jak moc je tenhle koníček vzal za srdce. Ptali jsme se:

1. Jak dlouho se věnuješ tancování? Jsi ještě v tomto sportu aktivní? Jaká disciplína/styl tě baví?
2. Řekni nám svoje největší taneční úspěchy.
3. Čeho bys chtěl(a) ještě v tomto sportu dosáhnout?
4. Co ti tancování dalo či dává?

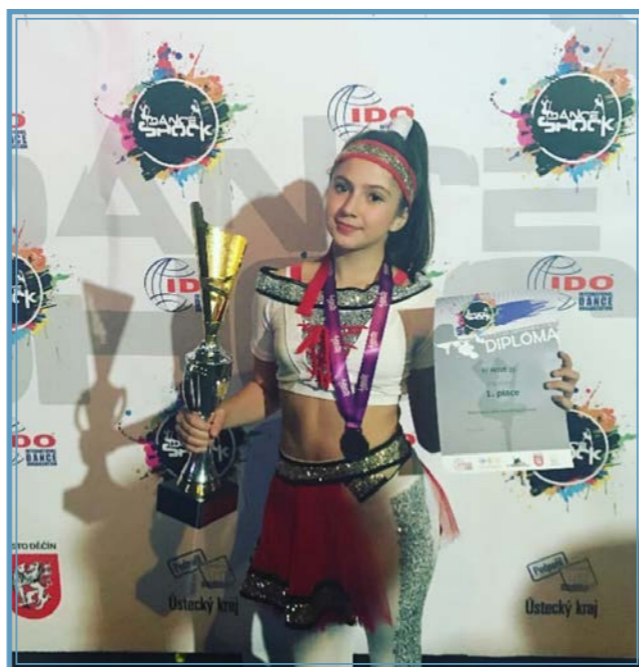
Viky Svobodová

1. Tancování se věnuju cca 14 let. Ano, jsem aktivní, mám trénink 2x do týdne. Nejvíce mě asi baví hip hop, je to takové uvolněné a můžete si do toho dát kousek sebe.

2. Největší úspěch pro mě byl, když jsem ještě tancovala v TC MOVE 21 (teď tancuji v NG DANCE CREW), několikrát jsme se skupinou vyhráli mistrovství Evropy.

3. Moc bych si přála tancovat na koncertu nějakého známého zpěváka.

4. Určite se u toho uvolníte a po tréninku mám vždy mnohem lepší náladu. A také je hlavní se hýbat.

Vendy Šimková

1. Tancování se aktivně věnuji 6. rokem. Tancuji převážně hip-hop (celkově street dance) ve skupině NG DANCE CREW.

2. Můj největší úspěch je pravděpodobně účast na Beat-street v Brně (Mistrovství ČR). Slavíme ale také menší úspěchy, např. na krajských nebo jiných soutěžích.

3. Tento sport dělám upřímně jenom pro zábavu a nemám v něm nějaké další konkrétní ambice do budoucna (např. sama dělat trenéra atd.).

4. Tancování mi toho hodně dalo, co se týče zkušeností, ale i co se týče přátel. Také mi určitě přineslo spoustu nezapomenutelných zážitků.

Co by o mně vyprávěl můj tablet

Ještě 5 minut, než začne další den. Jsem rozvalený na nočním stolku a odpočítávám minuty než začne další den plný utrpení. Je úterý a za 4 minuty se ohlásí budík, který řekne, že je čas vstávat. Už aby to bylo. Jako by nestačilo, že mě nechává ta ženská celou noc v nabíječce a potom se přehřívám. Kdyby si tedy aspoň ten budík nastavila na mě, ještě bych to pochopil, ale ona ne, má ho totiž nastavený na mobilu, který je položen hned vedle ní na té měkoučké matraci a já chudák ležím na tvrdém dřevě.

Najednou se po celém pokoji rozeře píseň symbolizující ráno. To mě taky nebaví, každý den v 5:30 poslouchat tu stejnou písničku je fakt opruz. Řve to další dvě minuty, než se ta ženská zvedne a vypne ho. Konečně! Už mi z toho málem praskl procesor. Zvedne se a vytáhne žaluzie a pokoj se ocitne ve světle dalšího dne. Zívne a po dlouhých osmi hodinách mě vytáhne z nabíječky. Hurá! Vezme mě a jde se mnou do koupelny. Zapne mě a pustí si písničky. V koupelně jako každé ráno po celou dobu mé existence si začne čistit zuby a broukat si. Vždycky se divím, kde bere tolik energie po ránu.

Když začne hrát skladba, která se jí nelíbí, přesune se ke mně a přepne to. Jenže mě samozřejmě celou poprská zubní pastou, když volá na svoji mamku, co si dá k snídani. Pche, jako by si ji nemohla udělat sama. Potom se vrátí k důkladnému čištění svých zubů. Jsem naštvaný, jelikož furt na sobě mám cákance a zubní pastu. Když se ta ženská rozhodne, že už zuby víc vyčistit nejdou, podívá se na čas. Zamračí se, když její pozornost upoutá pasta a sliny na mé obrazovce. Výborně, pomyslí si, konečně to utře. Taky to udělá, ale ne tak, jak jsem si myslel. Vatovým tamponkem, kterým se odličuje, to setře a usměje se. To si snad dělá srandu! Nechápu, proč nemůže dojít pro ten čistič na tablet, který je jen pár kroků od ní. Ji to je očividně jedno a s úsměvem na tváři odejde do kuchyně.

Sedne si a zapne si na mně video. Ani se beze mě nemůže nasnídat. Jak soustředěně kouká, všimnu si, že se na mě znovu něco objevilo. To snad ne! Teď je to horší než předtím. Je na mně totiž mléko a něco dalšího, co ani nechci identifikovat. Nějak přežiju další dvě minuty jejího mlaskání a pak mě nechá ležet na stole. Nejspíš se šla převléct. Za to jsem rád, protože jí to trvá hrozně dlouho a já mám tudíž čas se uklidnit. Bohužel to netrvá tak dlouho, jak jsem předpokládal a za několik minut skončím v kabelce, kde je tma a plno. Fakt, v její kabelce je toho tolik, že se můžu sotva pohnout. Vidím deštník, nabíječku, zrcátko a další zbytečnosti, které nepotřebuje. Proč to všechno tahá, to opravdu nevím. Mezitím si ale zdřímnu, jelikož cesta trvá snad celou věčnost. Proberu se až ve škole, kde jsem skoro už jako doma. Připravím se na to, že teď několik hodin budu muset pracovat. Jak já to nesnáším! Ženská vyndá Apple pencil a jde se na to.

Příštích nevím ani kolik hodin jsem poslušný tablet a nechám ji, ať do mě zapisuje své poznámky. To je další věc, co mě na ní udivuje. Nechápu, proč si toho píše tolik, když se pak na to už v životě nepodívá a jen mi tak zaplňuje paměť. Nějak to přežiju a jsem rád, že je konec. V zápětí to ale ze mě opadne, jelikož si uvědomím, že strávím další hodinu v kabelce. Kdybych měl nohy, uteču. Díkybohu to uběhne rychle a jsem zase doma. Položí mě na stůl a už si myslím, že mám pro dnešek padla, ale mýlím se. Jen si udělá kafe a jde mě znovu obtěžovat. Tentokrát zapne svou e-knihu, kterou dle mého názoru už čte pěkně dlouho a už by to měla dočíst. Odbije půl jedenáctá a ženská se vyděsí, protože se začela a musí jít spát, jelikož ráno by pak nevstala. Vypne mě a zapojí mě do nabíječky. Ach jo, zase..

Odejde a já myslím, že už půjde spát, pak mě, ale překvapí, když začne čistit mou obrazovku. To jsem nečekal. Jsem rád, že nakonec si každý večer vzpomene, kolik bakterií na sobě kvůli ní mám, a zbaví mě jich. Potom zaleze do postele a nastaví si budík a já se pomalu dalších sedm hodin, když spí, připravuji na další den.

Slohová práce Kláry Čížkové z 1. C

„BAVÍ MĚ SI S VÁMI POVÍDAT...“

ŘÍKÁ KAMILA HORNOVÁ, UČITELKA ANGLICKÉHO JAZYKA NA NAŠÍ ŠKOLE

Co Vám dělá největší radost v osobním životě?

Můj syn, největší radost mi dělají pohodové chvíle, které trávím venku se synem a klidně i sama. Vyrazím někdy do přírody a projdu se, dělá mi dobře, když chodím sama, kdy se jen soustředím sama na sebe a odpočinu si. Na druhou stranu jsem hodně společenská, takže každý setkání s kamarádkami mě určitě nabíjí.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Většina koníčků, které jsem mívala dřív, tak už mi na ně nezbyvá čas, ale určitě to jsou ty výlety, procházky a to je to hlavní.

Jaké máte nejhezčí vzpomínky z dětství?

Já jsem měla krásné dětství. Hodně jsme s rodiči jezdili na výlety všude možné s velkou partou. V létě jsme jezdili na hory na kola po Česku do Krkonoš a na Šumavu a v zimě zase na lyže na hory. Furt jsme byli někde ať už s rodičema, nebo jsem chodila do dramáťáku a s dramáťákem jsme také jezdili hodně na víkendové akce skautského typu. Samé hezké vzpomínky.

Co Vás motivovalo ke vstupu do školství?

Těch faktorů bylo víc. Za prvé jsem přišla o práci kvůli covidu, protože jsem dělala v cestovním ruchu průvodkyni. Za druhé jsem otěhotněla, takže jsem věděla, že už nebudu moct dělat průvodkyni na plný úvazek, takže jsem přemýšlela o práci, která bude skloubitelná s péčí o dítě a která mě bude zároveň bavit a naplňovat. Učení mě vždycky lákalo a v tuhle chvíli jsem si to spíš přiznala a úplně jsem se v tom viděla, hlavně jsem v tom viděla potenciál - celý život se něco učit, že je tam nekonečný prostor pro osobní růst.

Jak vnímáte dnešní školství? Co byste třeba zlepšila?

Určitě vidím ve školství hodně problémů. Někdy vás třeba neučíme věci, které reálně využijete ve svém životě. To, co si myslím, že určitě využije každý ve svém životě nehledě na to, jak se změní pracovní trh, nehledě

na to, jaké vstoupí umělé inteligence do našich životů, tak to, co určitě budou všichni potřebovat, je mezilidská komunikace, budování mezilidských vztahů, schopnost reflektovat sami sebe a reflektovat své okolí. Dále se tam může zařadit schopnost učit se z vlastních chyb, vychovat z nás samostatně učící se bytosti.

Vy učíte anglický jazyk, co Vás na angličtině nejvíce baví?

Jazyk je komunikační prostředek, takže mě na tom nejvíce baví, že si s vámi mohou povídat a v podstatě skrze to se rozvíjí ty komunikační dovednosti, které jsou pro člověka důležité, aby si je rozvíjel. Baví mě, že ať se budeme bavit o jakémkoli tématu, tak si skrze ten jazyk rozvíjíte komunikační stránku jazyka. Díky tomu se můžeme věnovat tématům, které baví vás a zároveň které zajímají i mě, zároveň tématům, které považuju za společensky důležité. Můžu volně do výuky jazyka zakomponovat témata jako je rasismus, politika nebo psychologická témata, to spektrum je nekonečné, takže mě baví, že vlastně kromě té angličtiny si zároveň můžete rozvíjet další faktografický znalosti nebo nějaký schopnosti uvažovat. Zároveň mě baví, že je to velmi kreativní, zde si můžu vymyslet hrozně moc různých aktivit a pořád s tím experimentovat.

Myslíte si, že dnes je angličtina opravdu nezbytná? Proč?

Z praktického důvodu, co se týče nějakého pracovního uplatnění, tak si myslím, že je velmi důležitá pro velkou většinu prací, který existují aktuálně, ale jak jsem

Jaký aspekt angličtiny podle Vás studentům dělá největší problém?

Záleží na tom, v jakém věku se člověk začne učit ten jazyk. Samozřejmě děti to nasávají organicky. Ale když zkusím přímo odpovědět na vaši otázku, tak jsou to aspekty, kterými se angličtina odlišuje od češtiny. Odlišuje se ve spoustě věcech: na prvním místě je to určitě výslovnost, že se slovíčka píšou jinak, než se čtou v mnohem větší míře než v češtině, na druhém místě je určitě intonace, která je v angličtině dost jiná, než v češtině, zároveň jsou to věci, kterým věnují studenti malou pozornost a podceňují je. Další aspekt, kterým se angličtina odlišuje od češtiny, je samotná struktura věty, protože angličtina má pevný slovosled, který je často jiný, než v češtině, to je velká odlišnost, na kterou si žáci musí vybudovat cit. Pak jsou to další maličkosti, jako jsou členy, které v češtině nejsou, nebo předložky, které se používají jinak než v češtině. To je asi to hlavní, když se budeme zaměřovat na samotnou strukturu jazyka, plus angličtina má mnohem více časů než čeština.

Jak vnímáte změny ve výuce jazyků-třeba používání technologií nebo online nástrojů?

Vnímám je neutrálně v tom smyslu, že změny se dějou. Změny se dělají čím dál tím rychleji a budou se dít čím dál tím rychleji. Proto si myslím, že je důležitý žáky učit věci takzvaně nadčasové. Myslím si, že pro nás všechny, pro všechny učitele, je to velká výzva, jak se s tím poprat (musíme se s tím poprat), musíme se tomu nějak postavit a já v tom chci hlavně vidět příležitosti.

Kdybyste neučila, co byste dělala?

Dřív jsem pracovala jako průvodkyně v cestovním ruchu, což byl de facto můj dream job a teď jsem se k tomu trochu vrátila a v létě jedu dva zájezdy. Takže tohle je určitě něco, co mě hodně baví a jinak se dlouhodobě věnuji divadlu, takže určitě můj dream job by bylo divadelní herectví.

Kateřina Nováková a Adéla Marečková OA3

Jak zvládnout stres během studia: Tipy pro zdravý životní styl

Stres ze školy je běžnou součástí života každého studenta. Obzvlášť v období zkoušek a maturit může tlak narůstat. Klíčem k tomu, jak se s ním vypořádat, je naučit se správně relaxovat a organizovat čas. Zde je několik tipů, které ti pomohou zvládat stres a zároveň si udržovat zdravou mysl i tělo.

Rozvrhni si čas. Dobrá organizace je základ. Rozděl si studium na menší úseky, které víš, že zvládneš každý den. Vyhneš se jak nahromaděnému stresu, ale i děláním věcí na poslední chvíli. Nejlepší je metoda „pomodoro“, kdy se učíš 25 minut a poté si dáš 5 min pauzu.

Pravidelný pohyb.

Cvičení je jedním z nejlepších způsobů, jak se zbavit stresu. Není nutné být vrcholový sportovec, stačí krátká procházka či jóga. Fyzická aktivita totiž uvolňuje endorfiny, které jak už snižují úzkost, tak dodávají lepší náladu.

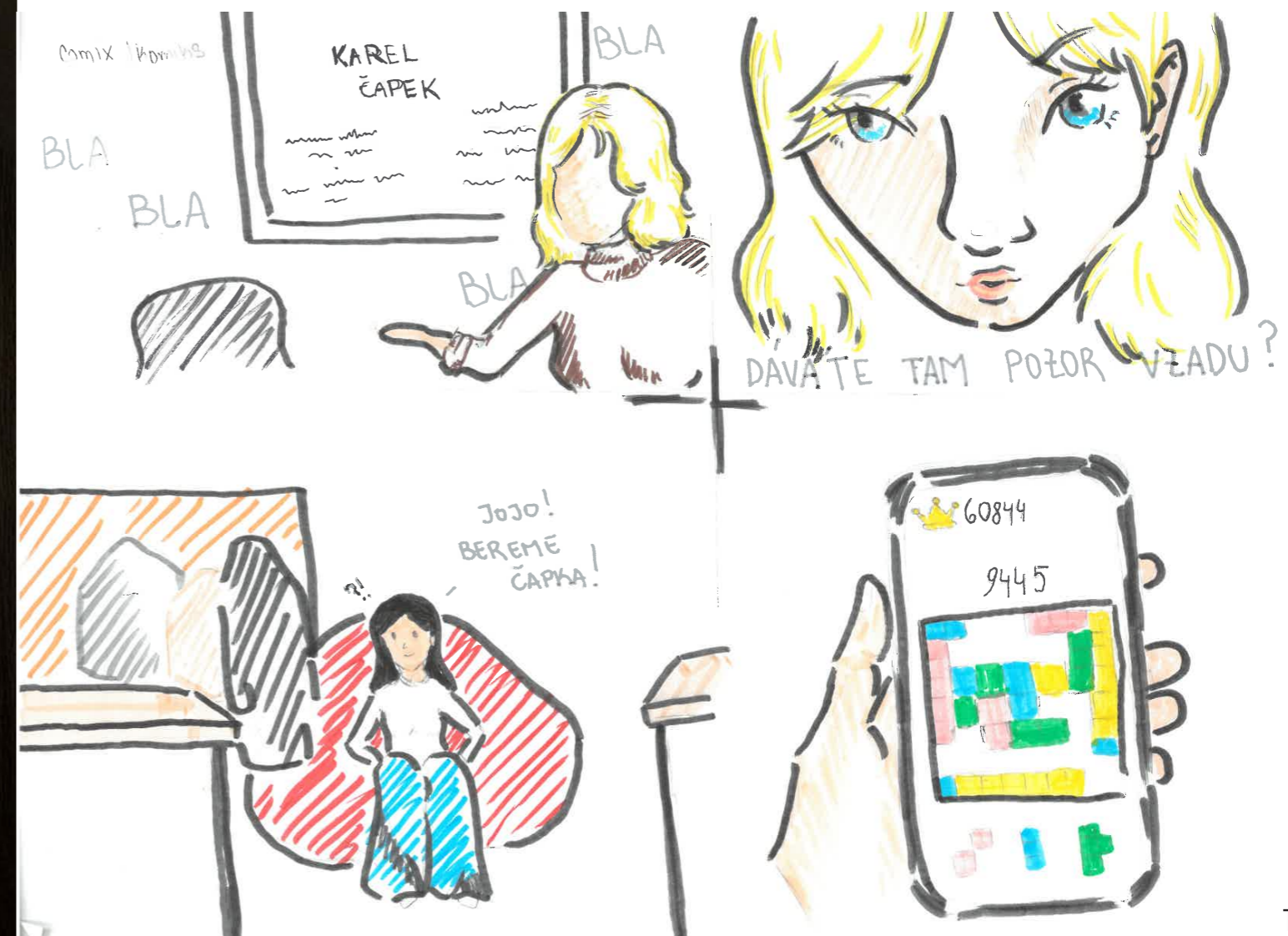
Přestávky a odpočinek.

Je nutné si pamatovat, že nejsi stroj, a je nutné si i při učení dát čas na odpočinek. Krátké přestávky během dne či víkendový čas na sebe ti pomohou načerpat energii. A to nejdůležitější nakonec, **spánek**.

Nedostatek spánku dokazatelně zvyšuje hladinu stresu. Tudíž se snaž spát alespoň 7 až 8 hodin denně. Kvalitní spánek pomáhá se lépe soustředit a zvyšuje produktivitu. Pokud budeš dodržovat tyto tipy, nejenže zvládneš lépe stres, ale budeš se cítit celkově lépe. Je nutné pamatovat, že i malé změny mohou mít velký dopad na naši pohodu a výsledky v práci i škole.

Valentýna Chmelařová 2.B

Komiks Káji Janků

Máte nějaké tipy, jak se efektivně učit slovíčka nebo gramatiku?

Určitě jo, ale to by bylo na samostatný rozhovor. První tip je aktivně poslouchat seriály a vnímat jazyk. Druhý tip je mluvit si sami pro sebe, prostě samomluva. Vlastně začít přemýšlet v tom daným cílovým jazyce. Nejefektivnější způsob, který je zadarmo.

Klasické vareniky

Recept podle
Maksyma Kutsyna

Délka přípravy:
1 hodina 15 minut

Na těsto:

- 360 g mouky
- 180 ml vody
- 1/2 malé lžičky soli
- 2 malé lžičky slunečnicového oleje
- 20-30 g mouky na posypání

Na náplň:

- 300 g brambor
- 3 malé lžičky oleje
- 1 cibule na náplň (asi 120 g)
- 1 cibule na podávání
- 1/3 malé lžičky mletého černého pepře
- sůl podle chuti

zdroj fotografií: DevianArt

Krok 1

300 g brambor oloupeme a nakrájíme na velké kostky. Přendáme do hrnce, zalijeme vodou a vaříme 15–20 minut, dokud nebudou připravené.

Krok 2

Ve velké míse smícháme 360 g mouky, 180 ml vody, 1/2 malé lžičky soli, 2 malé lžičky slunečnicového oleje a uhněteme elastické těsto. Mísu zakryjeme utěrkou nebo potravinářskou fólií a necháme 15 minut odpočívat.

Krok 3

2 cibule oloupeme, nakrájíme na malé kostičky a na rozehráté pánvi se třemi malými lžičkami oleje vaříme dozlatova. Z hotových brambor slijeme vodu, přidáme polovinu smažené cibule a rozmačkáme paličkou. Přidejte do náplně 1/3 malé lžičky mletého černého pepře, sůl podle chuti a promícháme. Náplň necháme vychladnout.

Krok 4

Pracovní plochu zaprášíme moukou. Těsto rozválejte na vrstvu o tloušťce 0,5 mm. Pomocí sklenice vymačkejte z těsta kolečka. Na každý takový kruh dejte bramborovou náplň, asi 1 malou lžičku. Okraje vareniku sevřeme prsty.

Krok 5

Nalijte vodu do hrnce, přiveďte k varu a přidejte sůl, přibližně 1/3 malé lžičky. Vareniky vložíme do vroucí vody a vaříme 5 minut.

Krok 6

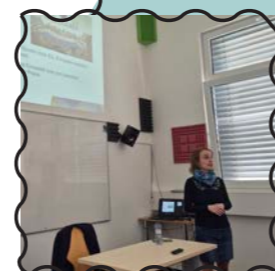
Hotové vareniky vyberte z hrnce, přendáme do mísy a přidáme osmaženou cibulku.

Dobrou chuť!

Střípky ze školy

Jarní Srdíčkové dny

Do sbírky, jež pomáhá vážně nemocným dětem, se tento týden tradičně zapojila také naše škola. Jako jedna z prvních všechny sbírkové předměty nabídla trojice Magdalena Kucejdová, Vanesa Zdeňková a Štěpán Kadlec. Sbírkou pořádá Život dětem, o. p. s. Díky všem, kteří pomohli a přispěli tím na dobrou věc.

V úterý 22. 4. si žáci 2. ročníku vyslechli zajímavou přednášku od zástupkyně Eurocentra České Budějovice, která nám podala základní informace o Evropské unii, výhodách a nevýhodách členství v EU a v neposlední řadě o možnostech výjezdů mladých lidí do zahraničí.

Natoč reportáž: jarní bojovka v centru města

Než žáci dorazili do KD Metropolu na představení Finance s prstem v nose, dostali bojovku. Vylosovali si papírek s památkou v ČB (vše v okolí centra) a měli najít o dané památce nějakou zajímavost. A aby jediná věc, která by pracovala, nebyla umělá inteligence - byli donuceni o dané památce natočit reportáž. Plus splnit speciální úkol (např. "Vyfoť svůj loket u lokte na radnici" nebo "Vyfoť se, jak překračuješ bludný kámen", což se skvěle udělá, když na něm stojí velikonoční stánek...). A tak si současní a budoucí studenti oboru logistika vyzkoušeli, jaké je to být žurnalistou. Pro ostřílené mediální znalce z OA3. to byla procházka růžovou zahradou, pokud teda zrovna nehledali na Lannovce starý dům, který před válkou patřil Židům...

Návštěva třídícího centra České pošty se vydařila na jedničku. Provázeli nás vedoucí centra Bc. Stanislav Hodinka, který zasvěceně popisoval provoz, odpovídal na otázky a i díky němu se exkurze vydařila. Čtvrtý ročník načerpal informace, které je možná zachrání u maturity, a třetí ročník si udělal poznávací výlet v krásném slunečném, byť trochu mrazivém dopoledni. Mimochodem věděli jste, že PostServis (tzv. Hybridní pošta) měla loni příjem cca 1,2 miliardy Kč, což činí celou pětinu příjmů České pošty?"

Jediná královna mezi všemi králi

Připravili jsme si rozhovor s královnou majálesu naší školy - Markétou Lukschovou.

Markét, co tě přimělo kandidovat na letošní královnu majálesu?

Hlavně podpora mých spolužáků včetně loňského krále VAKANTIS - Honzy Maříka.

V čem je těžké reprezentovat zrovna naši školu?

Hlavní nevýhodou je počet žáků na naší škole, ztrácím spoustu bodů jen kvůli tomu, že je nás méně než na jiných školách.

Bylo pro tebe náročné vyhrát kandidaturu? Jaká byla konkurence?

Měla jsem silné spolukandidáty, ale zároveň spoustu podpory, takže to ve výsledku zas tak těžké nebylo.

Víme, že už máš zkušenosti z loňského roku, myslíš si, že máš návrh?

Tím, že jsem loni chodila i na schůzky s loňským králem a musela jsem za něj

zastoupit na týden, si myslím, že mám velkou výhodu, vím, jak akce probíhají a jak stresující to je, vím, co mě čeká na rozdíl od ostatních králů.

Cítíš nějaký nátlak ze strany naší školy kvůli reprezentaci majálesu?

Ani ne, cítila jsem, že si učitelé přáli, abych kandidovala. Vycházejí mi maximálně vstříc, a když potřebuju, dají mi v hodinách prostor řešit věci ohledně majálesu.

Baví tě být královnou?

Ano. Je to velká zodpovědnost, spoléhají na mě žáci, učitelé i vedení školy a nechci je zklamat.

Ale je to super, najednou se vás snaží podporovat i lidé, co vás vlastně skoro neznají.

Všichni samozřejmě chtějí, abychom vyhráli

a je na mně, jak budu vše propagovat a dotáhnu všechny úkoly do konce, aby se to stalo.

Jaké máme téma letošní rok?

Brat Summer, vybralo se díky hlasování. Padl tenhle návrh a mně se moc líbil, protože je to aktuální téma. Pokud někdo neví, co je to Brat Summer tak je to v podstatě jedna obrovská party. Šlo mi o to,

aby bylo spousta možností, jak se obléct a jak to téma pojmout ve svojí hlavě. Nechtěla jsem, aby to bylo téma, na které si budete muset vzít kšandy nebo nemáte šanci. Je to hodně osobité a aktuální téma.

Jsi jediná královna tento rok, myslíš si, že je to výhoda, či nevýhoda?

V některých úkolech je to nevýhoda, ale jinak výhoda. Většina z majálesového týmu jsou ženy, takže je tam skvělá komunikace, možná i lepší než s ostatními králi.

“Brat Summer je v podstatě jedna obrovská party.”

Slyšeli jsme, že budeš v rádiu Faktor, jsi z toho nervózní, nebo se těšíš?

Tím, že jsem v rádiu nikdy nebyla, jen jsem tam jednou volala, aby mi pustili písničku od Imagine Dragons, tak jsem samozřejmě ve stresu, protože je to živě a bojím se, že se tam někde zaseknu. Ale jinak to bude nová zkušenost a moc se těším. Moje mamka bude určitě poslouchat, tak bude šťastná.

Jsi introvert či extrovert? Je pro tebe náročné být mezi tolika lidmi středem pozornosti?

Jsem určitě více extrovert, ale mám strach, abych neudělala něco, za co se budu stydět. Když jsem mezi hodně lidmi, kteří ode mě mají nějaké očekávání, nepovede se mi to a vznikne trapná situace. V tu chvíli jsem introvert.

Podporuje tě král loňského roku? Dává ti nějaké rady?

Honza mě hodně podporuje, když jsem mu řekla, že kandidovat nechci, tak byste měli vidět, jakou jsem dostala čochku, že kandidovat určitě budu, nakonec jsem si to rozmyslela. Rady mi dává, ale tím, jak jsem za něj loni zaskakovala, tak je to jako bych dávala spíše rady sama sobě.

Myslíš si, že máš na to vyhrát?

Určitě ano, jinak bych do toho nešla. Ale musí mi k tomu pomoci žáci naší školy, protože to sama se sebou vyhrát nemůžu. Takže pokud mi ostatní pomůžou, tak máme šanci vyhrát.

A. Marečková & K. Nováková

foto: A. Hanakovičová / Majáles

Kde se nejraději učíte a co vám pomáhá?

Nejraději se učím v nějaké kavárně, kde je klid a je na nějakém nerušeném místě. Většinou chodím do kavárny Starbucks a koupím si většinou matchu, protože mi dodává energii k učení. K učení mi pomáhá mít si sluchátka s potlačováním okolního zvuku. Nejvíce mi pomáhá využívat umělou inteligenci. Vložím tam prezentaci a zeptám se, jestli mi z toho udělá otázky a odpoví formou testu a přepíše to jednoduše. Také využívám aplikaci Quizlet na flashcards z poznámek na mém iPadu.

Alča, OA3

Nejvíce mi vyhovuje se učit v knihovně, protože je tam spousta studijního materiálu nebo brzy ráno ve škole, protože ráno ve škole nikdo není. Používám k učení vytisknutou prezentaci. Poslouchám studijní playlisty.

Vojta OA3

Většinou se učím na intru u stolu, protože tam mám soukromí a neruší mě okolní vjemy. Potřebuji u toho poslouchat něco, mám to puštěné do pozadí, pouštím si zvuky vody nebo deep focus playlisty. Učím se z vlastních poznámek, které mám hezky upravené a sepsané.

Eliška OA3

Doma, protože tam mám klid a mám tam jídlo. Poslouchám při učení hudbu, podle předmětu. Z prezentací si vypisují poznámky a z toho si dělám testy. Nepiju energetické nápoje a nejvíce jím ovoce, mám pak energii. Radši se vyspím, než se učit do noci. Neučím se týden předem, ale 3 dny předtím a rozložím si to.

Ondra, LOG3

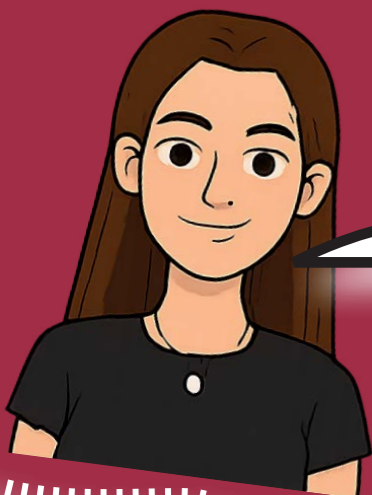
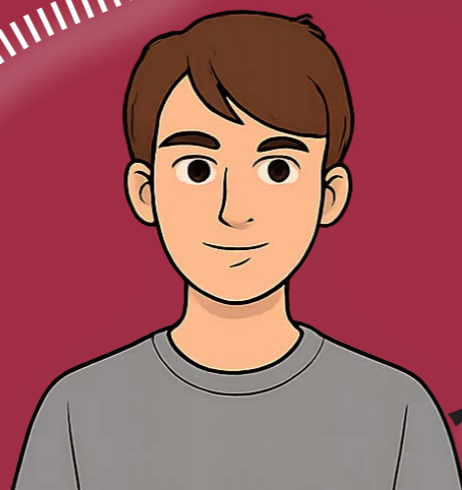
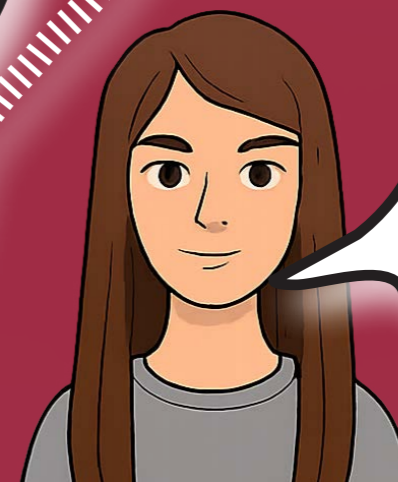
Doma, protože tam mám klid, také si pouštím podcast. K učení používám prezentace, protože si z toho dělám svoje krátké poznámky.

Anička, OA1

Neučím se, nepotřebuji to.
Kája, OA3

Nejraději se učím doma, kvůli tomu, že mám klid, a zároveň, když něčemu nerozumím, tak se mohu zeptat doma. K učení mi nejvíce pomáhá umělá inteligence, která mi shrne prezentace od učitelů a nebo vlastní upravené poznámky.

Nela, OA3

MRÁKOTÍN

Kniha od lektora tvůrčího psaní Reného Nekudy Ať to dobře dopadne! rozvíjí kreativní myšlení a učí odvaze k překonávání životních překážek. Barevné ilustrace vytvořil oblíbený komiksový tvůrce a výtvarník Nikkarin. Na hodině tvůrčího psaní se 4.B jsme tentokrát psali příběhy o záhadné vesničce Mrákotín. Autoři povídek museli splnit tři základní podmínky:

1. Příběh má dobře dopadnout, není však specifikováno, co je to dobře.
2. Nikdo nesmí zemřít.
3. Nesmí se jednat o sen hlavního hrdiny.

Petr Šturm:

„Kámo za dva tejdny ti je osmnáct. Co když taky zmizíš?“ zeptal se Boris a zabouchl svou skříňku.

„Já nevím Boris, nemyslím na nic jinýho. Táta říkal, že nemaj jedinou stopu. Makaj na tom všichni na stanici a stejně nemaj jedinýho podezřelýho,“ odpověděl Láďa starostlivě.

Vzal si ze skříňky stoh učebnic a vyšel se svým kamarádem na hodinu. Boris chodil o dva ročníky níž než Láďa, i když byl o dva roky starší. Pravda je, že nikdo nevěděl, jak nebo kdy se Boris vůbec do Mrákotína dostal. Prostě se jednoho dne objevil. Byl lehce opláca-

ný a poměrně nízký. Vlasy měl kudrnaté a zrzavé a na nich neustále naraženou fialovou čepici. Láďa byl vysoký, štíhlý a věčně shrbený. Své hnědé vlasy měl nakrátko ostříhané a většinou schované pod kapucí mikiny. S Borisem studoval práva. Ke konci chodby se zastavili. „Hele, tak já musím na soukromý právo,“ odfoukl ztěžka Láďa.

„Jo, já zas na management. Tak se uvidíme na obědě.“ Láďa se nedokázal ani na chvíli soustředit na výklad učitele. Celou dobu přemýšlel nad všemi těmi zmizelými. Nad tím, o kolik kamarádů přišel. Nad zdrcenými rodiči a tím, jak je každý druhý sloup polepený plakáty s fotkami nezvěstných.

„Přijdu na to!“ vyhrkl ze sebe, když si v jídelně sedal vedle svého kamaráda.

„Co?“ podivil se Boris a zakousl se do hory špaget.

„Copak to nevidíš? Celá tahle vesnice je divná. Čerstvě dospělí se ztrácej, minulej rok za lesem přistál meteorit a o tři měsíce později někdo na obloze viděl UFO.“

„Hmmm,“ zamyslel se Boris.

„Na hradě straší, v opuštěný diskotéce jsou švábi větší než krysy a Míla Hrádků má, od té doby, co se napil z kohoutku, třetí ruku,“ pokračoval Láďa.

„Jo, on jedinej se tý vody nebojí.“

„To není ten point! Jde o to, že to spolu musí nějak souviset! A já na to přijdu. Mám ještě dva tejdny. Jdeš do toho se mnou?“

„Jasně, jseš můj nej kámoš. Nenechám tě v tom.“

„Super. Začnem tím, že se zeptáme mimozemšťanů.“

Boris najednou zbledl. „COŽE?!“

„Všichni ví, že žijou v rybníce.“

„ALE VŽDYŤ VÍŠ, ŽE SE JICH BOJIM!!!“

„Jestli někdo ví, proč se osmnáctiletý ztrácej, jsou to oni.“

„ALE CO KDYŽ ONI JSOU TI ÚNOSCI?!!!“

„Doslova děckám v létě kradou nanuky. Jsou neškodný.“

„No... tak dobře,“ svolil zrzoun. „Dneska v šest?“

„PROČ TAM NEMŮŽEM JÍT ZA SVĚTLA?!“

„Po škole mám pletení a pak pomáhám tátovi v garáži.“

„Hm... tak jo,“ zmařčil se Boris.

V šest hodin večer přinesli kamarádi k rybníku záchranný člun. „Proč nemůžeme plout v něčem nenápadným?“ zeptal se Boris.

„Nic jinýho doma nemáme. Táta ho vyhrál v tombole,“ opáčil Láďa.

Položili člun na vodu a vypluli. Budoucí oslavenec pádloval, zatímco jeho kolega celou dobu drkotal zubama.

„Musíme se dostat na druhý břeh, tam budou mít osadu,“ usoudil Ladislav.

Najednou se ozvalo žbluňknutí.

„CO TO BYLO?“ zvolal Boris.

Najednou si oba kluci všimli šedé hlavičky vykukující z vody. Hleděla na ně velkýma černýma očima. Po

ZMIZENÍ

Ve vesnici Mrákotín se dějí nevysvětlitelné věci. Mladí lidé v den svých osmnáctých narozenin vždycky beze stopy zmizí. Láďa má oslavit svoji plnoletost už za čtrnáct dní a všichni v jeho okolí se o něho bojí. On sám se rozhodne přijít celé záhadě na kloub...

chvilce se opodál vynořila další. A vedle ní další.

„Obkličujou nás. Co když posednou naše duše?“

„Ty můžeš být v klidu. Zrci duše nemaj.“

„Moc vtipný.“

Za chvíli dopluli na druhý břeh. Všude byla mlha. Kluci měli pocit, jako kdyby je někdo pozoroval. Najednou se mlha rozestoupila a před dvojicí přátel se objevila tlupa ufonů. Byli nízcí s krátkýma nožičkama a velkými hlavami. S nevinným výrazem oba cizince pozorovali.

„Ahoj,“ dostal ze sebe nejistě Láďa.

„Uba-uba,“ řekli sborově mimozemšťané.

„Ve vesnici se ztrácí plnoletý. Nevíte o tom něco?“

„Ibi-uba,“ zakývali všichni záporně hlavou.

„Říkal jsem, že to je blbej nápad,“ šeptl Boris a otočil se ke člunu.

„Počkej,“ zastavil ho Láďa. „Mám něco, co by jim mohlo pomoci si vzpomenout.“

Sundal si ze zad batoh a vytáhl z něj plnou hrst nanuků.

„UBA-MROŽ!“ zvolali přátelé z hlubokého vesmíru jednohlasně.

„Tak co? Furt nic nevíte?“

Jeden z tlupy vystoupil a promluvil: „Za všechno může starosta vesnice. Má své lidi, kteří na jeho rozkaz unášejí čerstvě plnoleté. Proč to dělá, však nevíme.“

„Ty umíš mluvit?“ vyhrkli kluci.

„Ano.“

„A tos to nemohl říct dřív?!“

Ufon jen pokrčil rameny. Zbytek tlupy zatím začal rozbalovat nanuky. „No nic, děkujeme za pomoc,“ prohodil Boris, který se podstatně uvolnil.

„Není zač. Zas někdy přijďte,“ pronesl jiný ufon.

„Vy umíte mluvit všichni?“

Ozval se jen hromadný mimozemský smích.

„Tohle bylo debilní,“ postěžoval si Boris, když se usadil v člunu.

„Bud' v klidu, Mary Jane. Pomohli nám,“ odbyl ho jeho kumpán.

Když dorazili na břeh, Láďa popadl člun, rychle se s kamarádem rozloučil a vyběhl k domovu, aby vše řekl svému tátovi. U domovních dveří začal v kapse hledat klíče. V tu ránu ucítil úder do spánku a omdlel. Když se probudil, byl přivázan k židli. Před ním stál muž. Ten křivý úsměv mohl patřit jen jedné osobě - starostovi.

„Vy,“ procedil mezi zuby puberták.

„Vskutku, já.“

„To vy můžete za všechny ty únosy!“

„Ano. A ty jsi toho včera zjistil až moc.“

„Ale proč to děláte?“

„To je jednoduché,“ uculil se politik. „Prodávám čerstvě plnoleté do divadel, aby hráli v muzikálech. Nikdo v nich nechce hrát dobrovolně. Je to supr byznys.“

„To fakt nikdo nechce hrát v muzikálech?“

„Ne, nikdo.“

„Ani Joaquin Phoenix v druhym Jokerovi?“

„Ten už vůbec ne!“

„Ale co ti mimozemšťani?“

„Nechal jsem je sem vysadit. Každá pokroková vesnice je má.“

„Ne, to fakt nemá.“

„Dobře, je to trend, který se neuchytil.“

„A co to strašení na hradě?“

„Na půdě hradu je zakopaný amulet, který oživuje zesnulé. Dlouhé povídání.“

„A ty obrovský švábi?“

„Nakoupil jsem nový přípravek proti hmyzu, ale očividně měl opačný účinek.“

„A kde se vzal ten meteorit?“

„To upřímně netuším.“

„A ta divná voda v kohoutku?“

„Ta je prostě plná sraček. V tom nic nehledej.“

„Aha...“

„Nu, konec otázek. Za chvíli z tebe bude Jidáš z Jesus Christ Superstar.“

Najednou se za starostou vynořil Boris a švihnul ho po hlavě trubkou. Slizoun se svalil k zemi.

„Ten má fakt kecy,“ pronesl zachránce a začal svého přítele rozvazovat. „Borisi! Jak jsi mě našel?“

„Nepřišel do školy, tak jsem dostal strach. Šel jsem za ufonama s kyselýma pendrekama, aby mi řekli, kde má starosta tajnou skrýš.“

Láďa svého kamaráda objal. „Dík, bro.“

„To nezmiňuj. A teď pojď. Chci odsud vypadnout a zahrát si Mario Kart.“

„Co uděláme s ním?“

„Policie je na cestě. Jako správnej superhrdina jsem je uvědomil.“

„Hustý. Budem jim muset říct, ať proklepnou divadla v okolí.“

„To jo.“ A tak naši dva protagonisté hrdinně vyšli do západu slunce.

„Láďine?“

„No?“

„Jsem rád, že nemusíš hrát v muzikálech.“

„Jo já taky.“

DODATEK AUTORA: Ve skutečnosti miluju muzikály

Povídka Veroniky Černé

„Víš, že to, co teď děláme je nelegální?“

„Ticho,“ syknu na Alex. Ta holka fakt neví, kdy je lepší mlčet.

„Že jo?“ upře na mě pár oranžových štěněčích očí, až mi je na chvíli líto kohokoli, kdo není na její straně. Tyhle oči dokážou zabíjet. A my jsme zrovna teď tak blízko. Musím se soustředit. Za dva týdny to bude osmnáct let od toho, co začali mizet. Zároveň to bude osmnáct let od toho, co jsme se narodili. Ale já nezmizím. Ani Alex nezmizí. Nikdo už nikdy nezmizí. Tenhle večer mi stačil odhalit dost z toho špinavého tajemství, které se skrývá za studenými zdmi vojenské základny.

„Jo,“ zašeptám směrem k černovlásce. Na rtech se jí rozlévá záludný úsměv. Moc rád ho na ní vidím.

„A přesně proto, můj drahý Ladíku,“ dloubne mě do žeber. „Jsme přátelé.“

Celý pozemek je zahalený temnotou, ani měsíc moc nesvítí. Hraje nám to do karet, na druhou stranu by to mohlo hrát do karet i komukoli jinému.

Zhluboka se nadechnu.

Vydechnu.

„Fuj,“ Alex se znechuceně otřese. „Nenávidím padání do neznáma.“

Obejmu ji kolem ramen.

A stáhnu si temnotu k sobě.

...

Z nějakýho důvodu je v Mrákotině chladněji v létě. Prej to tak nebylo vždycky, ale já si nic jinýho nepamatuju.

Taky netuším, kdy naposledy byla většina lidí střízlivá. Jako jo, náhodný mizení lidí už notnou chvíli je divný a náročný, ale být zdrogované od rána do večera ničemu nepomůže. Respektive naše zastupitelstvo to prezentuje jako lék úplně na cokoli, proto to nikoho netankuje. Kdyby se s tím někdo rozhodl bojovat, tak ho při troše štěstí zavrou.

Pokud to štěstí mít nebude...

Jen tak tak uhnu před nějakým ubožákem, kterej právě vypadl ze dveří hospody.

„Sakra práce,“ ulevím si. Pohled na zvracející ztracenou existenci je něco, co bylo před mizením naprosto nepřijatelný. Trochu mě píchne u srdce. Chybí mi starej Mrákotín.

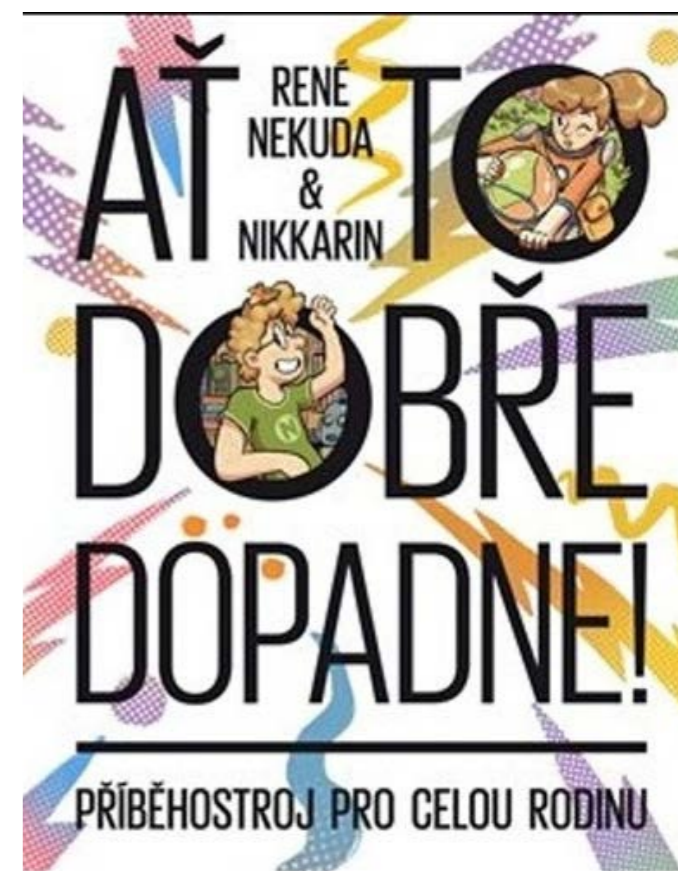
Stejně mi na tom něco nesedí. A beztak to je kvůli těm fujtajklům, co si všichni vesele sypou na jazyk.

Oklepu se a vykročím směrem ke hřbitovu.

...

„Já to věděla,“ Alex vyskočí ze židle, div ji nepovalí. „Jasně, že je to úplně ten stejnej vzorek.“

Udělat si tajnou skrýš u hřbitova může znít

divně, na druhou stranu sem nikdo nechodí, takže je to místo takzvaně Alexzdorné. Myslí to tak, že si tady může dělat velebordel a nikdo ji neslyší.

Pohledem přeskakuju mezi obrazovkami. Na jedné jsou rozbory té látky, kterou jsme našli v ne tak opuštěné vojenské základně. Na druhé svítí složení té podivné drogy.

„Hah,“ protočím oči. „Léčivej prášek dovezenej z těch nejlepších laboratoří světa.“

Zavrtím hlavou, svět začíná být poněkud tmavší. Kámošit se s temnotou má svoje stinné stránky.

Haha, chápete? Jakože temný a stíny? No, to je jedno.

Natáhnu se k myši a párkrát kliknu, aby se rozbory vytiskly. Začíná mi v mozku nabíhat autopilot, ale zrovna teď ho nehodlám vypínat.

„Co děláš?“ Alex se snaží chytit mé zápěstí. Strčím do ní. Ještě ji ani neslyším vyjeknout překvapením předtím, než dopadne na chladnou zem a už je mi líto, že jsem to udělal. Ale teď už mě nikdo nezastaví. Všem ukážu, co se tu děje.

Potlačím nutkání se za ní ohlédnout a ujistit se, že je celá. Přestože jsme si slíbili, že naše schopnosti nikdy nepoužijeme proti sobě, jsou momenty, kdy na tohle pravidlo zapomeneme.

Nesmím se jí podívat do očí.

Dnes mě nic nezastaví.

Všem ukážu pravdu.

...

Nohy mě automaticky nesou za město, kde právě dnes probíhá rozlučka se všemi, kteří dovršili plnoletosti. No není to úžasný? Místo toho, abychom se NÁS pokusili zachránit, tak kolektivně přijmem, že se ztratíme a nikdo nás už nikdy neuvidí.

V uších mi hučí.

Krajina okolo mě ubíhá, všude vidím jen rozmazané šmouhy. Dnešek by byl vlastně moc krásný den. Ptáci zpívají veseleji než obvykle, dny jsou dostatečně dlouhé, aby mě zapadající slunce hřálo do zad ještě teď.

V mojí hlavě však zní bouře.

„Stůj, ty tupče!“ funí někde za mnou Alex. Předstírám, že ji neslyším.

...

„Tady je něco špatně,“ tohle na mě křičely všechny smysly od doby, co jsem otevřel dveře. Alexiny oči taky zářily víc než obvykle, a to už když jsme se sem blížili. Další znamení, že jsem se měl otočit na patě a vypadnout, při první příležitosti.

K nohám mi přistane půllitr.

„Měla si pravdu,“ skloním hlavu. „Jsem tupec.“

„Dycky mam pravdu,“ křikne Alex. Momentálně jsme o sebe opření zády uprostřed parketu a snažíme se... Vlastně ani nevím, jestli chceme přežít, zabít všechny okolo nebo se prostě podřítit těm bláznům, páč by to bylo prostě nejjednodušší.

Ale tohle my neděláme.

Ohnu se pro půllitr.

„Prosím, tref se.“

„Ty o mně snad pochy-“ dřív, než to stačí dořct, hodím sklenici nad dav lidí. V nejvyšším bodě své dráhy se roztříští na milion malých kousků.

„Pozor!“ ozývá se ze všech stran. Několik lidí se snaží uskočit stranou, někdo křičí a jiní si kryjí hlavu rukama.

S Alex se ihned vrhneme uličkou, která se díky kombinaci střeptů a pudu sebezáchovy vytvořila.

Nohy máme pořezané, ale jediné, na co se dokážeme soustředit, je klika u dveří.

„Co to má sakra znamenat?“ tohle je překlad té spršky nadávek, kterou Alex po otevření dveří vypustila.

Dotedl si to nedokážu vysvětlit, ale ze zelených stromů a příjezdové cesty nezbylo vůbec nic.

Rozzuřený dav se do jisté míry vzpamatoval z našeho dárečku.

Po zátylku mi přeběhl mráz a z rukou se mi vytratil cit. Svět okolo mě najednou nebyl pestrobarevný od světél z parketu, ale černobílý. Spíš to byly odstíny šedé a černé, ale budiž.

Ti lidé za mnou se poněkud nebezpečně rychle přibližují.

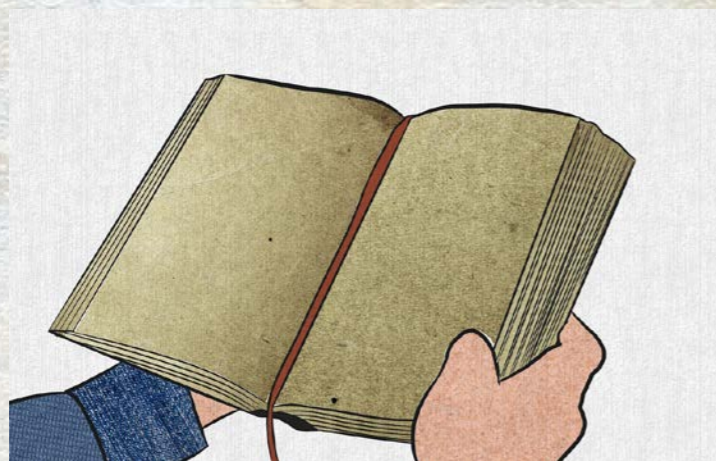
Snažím se oslovit černovlásku po mém boku, ale nevybavuju si její jméno. Má nádherné oči.

„Hele,“ chytne mě za ruku a smutně se usměje. „Padání do neznáma vlastně nezní tak špatně, když seš tu se mnou.“

Je to ta poslední věc, kterou si pamatuju před tím, než nás zahalí světlo.

Vlastně předposlední.

Vybavuju si, jak se nás stíny snaží zachránit.

What is love?

bázně Natálie Řežábkové

Haven't you had enough yet?

Baby you can't fix me
From the pain I want to be free
You hide behind the fact
That honesty is the key
So why did you kiss me?
It feels like you have killed me
Because of you I wake up confused
About who am I and what I want
Why would you make me cry?
I always only wanted to smile
You took my spark
Now I'm only a wreck
Haven't you had enough yet?

Mothers

I hate the way you see me
Like I'm not trying
Every night I'm crying
Would it be so hard
To show me your love?
Why do I respect you?
But I can say "I love you"
Why do I cry every time
Because of you?
When the only job you have
is to love me back

The way before you

I used to shine like gold
Now I'm all indigo
I fell in love long time ago
But you are still on my mind
You know love is blind
You sometimes act like a child
I can't help but to love how you smiled
Just let me be wild
And save the tears from your face...
It's over now
The bullet hit the heart
My mind was piece of art
That you loved...
I was innocent like a dove
But now it's hard
One wrong move
And it's the end of us
We are standing on edges
Strings won't hold us
Not like before, not like the first time
Nothing will be like it was
Just because your stupid heart had to speak
It's your fault... You know?
I will drown in dark thoughts

Love is not always love

A shot to the heart
And you are to blame
You've put me through hell
And now you don't want
To take the blame
All you do is take
There is nothing more
For me to give
I was a goddess Achlys
Drowned in someone else's
Egoistic poison
Eyes shrouded in darkness
Just because all the words
were covered with
"I love you like nobody else"

Is it love?

Broken records
A missed call on your phone
Fresh regrets
You are never gonna get it
I'm a hazard to myself...
We don't have to dance
We don't have to talk
And still so much is done
You've learned how to dance for me...
That was the best moment in my life...
Just you and me on the dance floor...
But you are never gonna get it
Things I wish to be possible
Are not...
Maybe it's time to say goodbye?
Why is it so hard...?
The things we love most
Kill us in the blink of an eye...

Dívka mých snů

Ne ne ne ne ne...! Sakra! Zoufale sleduju, jak autobus nekompromisně zavírá dveře a odjíždí. Nepočkal. Stačilo by ještě dvacet vteřin a chytil bych ho. Z posledních sil se doplazím na zastávku a sesunu se na lavičku. Rukama si projedu rozčuchané vlasy, pak si promnu tvář. Schovám hlavu v dlaních, z očí mi začínají téct slzy. Do háje. Byla to moje životní šance. Moje poslední šance oslovit ji, a přiznat se k tomu že jsem do ní blázen už od prváku. Nikdy jsem neměl odvahu jí to říct, jen jsem tajně obdivoval její ladnou atletickou postavu, odvahu nosit krátké modré vlasy, pohotově jednání a hlavně, ty její velké hnědé oči, nejkrásnější oči na světě.

Už tři roky se trápím tím, že neopětuje mou lásku. Jak by mohla, když mě ani pořádně nezná. Ve škole platím za šedou myš a navíc chodíme každý do jiné třídy. Zřejmě ani neví, že existuju. A i kdyby mě snad někdy zahlédla, pochybuju, že by vůbec znala mé jméno. Každopádně teď ve třetáku jsem si chtěl konečně dodat odvahu a vyznat se jí ze svých citů. Pak ale přišla rána - Mia, dívka mých snů, se bude stěhovat do Chicaga. Její rodiče tam dostali pracovní nabídku, která se neodmítá, takže dávalo smysl, že chtěli odletět co nejdříve. Všechno se to seběhlo hrozně narychlo, včera přišla do školy s tím, že si jde vyzvednout věci, rozloučit se, a že zítra, čili už dneska, odlétá. Její tatka s mamkou už odcestovali před dvěma dny, protože museli vyřídit ubytování, povolení k pobytu a další věci. Jejich dcera se za nimi měla dopravit sama o pár dní později.

To byl motivační kopanec pro mě, abych se konečně sebral a vyjádřil se. Slyšel jsem, jak Mia včera povídala jedné ze spolužaček, že dnes v sedm ráno pojedou z autobusového nádraží na letiště, se sbaleným batohem a jednosměrnou letenkou. Řekl jsem si, teď, nebo nikdy. Dneska jsem měl v plánu vstávat už ve čtyři ráno, abych se stihl k autobusu dostat ještě s určitým předstihem. Musel jsem jí všechno říct. Věděl jsem, že nemám šanci ji přemluvit, aby zůstala, ale chtěl jsem se s ní pořádně rozloučit, chtěl jsem, aby věděla, co k ní cítím, a třeba si na ní vzít číslo. Abych měl jistotu, že ji ještě někdy v životě uvidím nebo uslyším, byť by to bylo jen jednou a na pár chvil... Místo toho jsem si včera špatně nastavil budík a zaspal jsem. Vyskočil jsem z postele ještě v polospánku a vyrazil jsem na cestu

k autobusu, za běhu jsem se kvapně oblékal. Stejně to bylo k ničemu. Moje poslední šance, naděje, že ještě můžu věci změnit... je pryč. Já ji zmeškal...

„Alexi, co tady děláš?“ ozve se mi náhle za zády. Prudce vyskočím na nohy, otočím se... a zůstanu koukat s otevřenou pusou.

„Mio,“ vyhrknu a hrdlo se mi sevře. Polknu a podívám se na ni. „Ty víš, jak se jmenuju? Počkej, to je teď nepodstatné. Jak to, že jsi tady? Chci říct... ty jsi, tys neměla jet tím autobusem?“

Pobaveně zavrtí hlavou a v očích se jí objeví jiskřičky. „Původně ano, jenže jsem si to rozmyslela. Mám tady přátele, které mám ráda, školu, která mě baví...“ Upřeně se mi zadívá do očí. „Nechci odsud odletět.“ „Ale... jak? Co? Nemáš náhodou už rodiče v Chicagu?“ Nechápal jsem. „To mám,“ přisvědčí klidným hlasem, ale oči jí pořád rošťácky svítí. „Ale naštěstí mi bude za týden osmnáct. S rodiči jsem si včera volala, a domluvili jsme se, že je ráda přiletím navštívit, ale že chci zůstat tady. Nejdřív byli zklamaní, ale pochopili to. Přepíšu na mě náš byt, který původně zamýšleli prodat. Pořád mi budou posílat na účet peníze, ale je taky čas, abych se osamostatnila.“ Nevěřím svým ušima. Takže Mia tu zůstává! Ale... „Když jsi neodjela autobusem na letiště, proč jsi i přesto tady?“ Usměje se na mě a pak se zhluboka nadechne. „Je tady krásně, vid? Zvlášť teď, na jaře. Stromy kvetou, slyším zpívat ptáky...“ Pak se na mě podívá a zvažní. „Chtěla jsem vědět, co to se mnou udělá, když uvidím odjíždět svou cestu do Chicaga, jak se budu cítit. Jestli budu toho rozhodnutí litovat.“ „A?“ Pobídnu ji se sevřeným hrdlem. Chvilí mlčí a se zavřenýma očima si vychutnává okolí. Pak je otevře. „Nic. Nelituji toho a myslím, že ani nebudu.“

Nevím, co říct, moje srdce překypuje láskou k téhle dívce a bije mi v hrudi jako splašené. Teď přišla moje šance. Nesmím couvnout, když je na dosah. „Mio,“ nervózně si odkašlu, ale pokračuju. „Jen jsem chtěl, chtěl jsem ti jen říct... totiž...“

„Alexi,“ zastaví mě v půlce rozkoktané věty. Přistoupí ke mně blíž a vezme moje ruce do svých. Podívá se na mě tím svým uhrančivým pohledem. „Já vím,“ zašeptá. Pak se ke mně

nakloní... A políbí mě. Zatajím dech a pak zcela propadnu kouzlu okamžiku. Stojíme tam a líbáme se. V tom jediném táhle polibku je vše... Nevyřčená pravda, vášeň, spalující touha... láska. Čistá a silná láska dvou lidí, kteří si konečně navzájem ujasnili, co k sobě cítí. Když se svými rty odtáhne, nehnutě stojím a se zavřenýma očima si užívám sílu toho momentu. Cítím, jak se mi naklonila k uchu,

a znova mi do něj zašeptala: „Samozřejmě, že vím, jak se jmenuješ. Styděla jsem se ti dát něco najevo, ale pravdou je, že se o tebe zajímám už od prváku. Ty jsi můj důvod, proč jsem zůstala.“

autor si nepřeje být jmenován

Láska, která mě změnila: Cesta od zklamání k pravému porozumění

Za život potkáte mnoho lidí. Někteří se ve vašem životě jen na chvíli mihnou, a pak zmizí, aniž byste věděli kam. A pak samozřejmě lidé, kteří s vámi tráví většinu svého života a tvoří tak důležitou součást vaší existence. Pak tu jsou lidé, kteří na vás mají nějaký dopad. Lidé, kteří vám naprosto změni život. Ať už k lepšímu nebo k horšímu. Já už oboje zažila. V obou případech to byli lidé, kteří mi byli blízký, jeden i nadále je.

První člověk, co mi změnil život, byla moje první láska. Vztah to byl krásný ze začátku ale čím déle trval, tím víc přešlapů přišlo. Byl to první kluk, ke kterému jsem cítila víc než jenom dětskou lásku. Byl to člověk, se kterým jsem se cítila v bezpečí. Byli jsme si blízcí nejen psychicky, ale i fyzicky. Někdo, kdo mi ukázal věci, které jsem sama neviděla. Ať už to bylo jak vypadám nebo nejsem tak špatný člověk, jak si myslím. U tohoto člověka jsem si nikdy nebyla jistá, jestli mě má doopravdy rád. Někdy mi dokonce přišlo, že má víc rád moje tělo než mě celou. Ke konci mě tento člověk zradil a všechno, co mi kdy řekl, mi přišlo falešné. Jako by část mě nikdy nebyla skutečná.

Když druhý člověk přišel do mého života, bylo to jako když po zimě přichází jaro. Najednou jsem mohla začít znovu. Uznávám, že toto jaro přišlo rychle a přešlo do léta. Léta, které je zalito sluncem a štěstím. Sem tam zaprší a přijde

bouře. Bouře, které se nebojíte, ale cítíte se jako kdyby vám rozuměla.

Tento člověk toho sám hodně prožil. Mrzí mě, že na to všechno byl sám. Ale díky tomu všemu mě dokáže pochopit. Možná jsem našla člověka, který mi skutečně rozumí. Jediný háček je, že žije na opačné straně ČR.

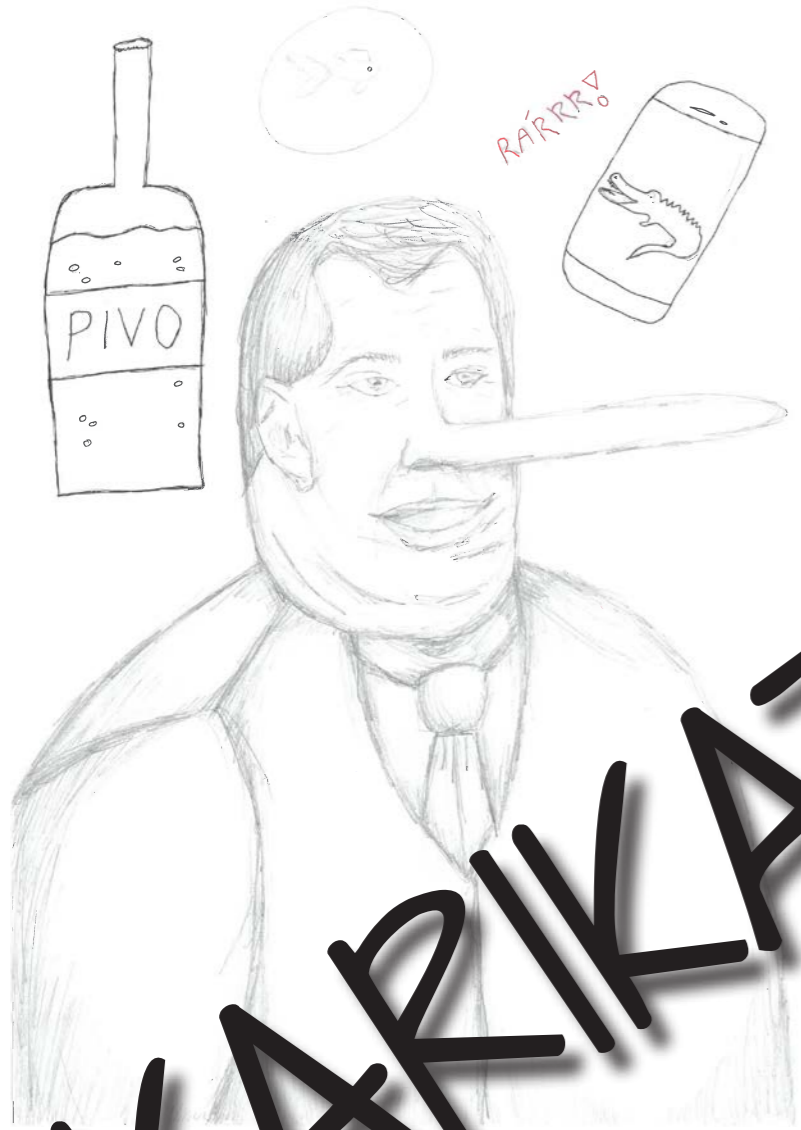
Ukázal mi, jak vypadá skutečně zdravý vztah. Díky němu vím, jak netoxický vztah funguje. Jak krásně se člověk cítí, když je s tím správným člověkem.

Díky těmto zkušenostem jsem se naučila, že láska není jen o přítomnosti, ale i o schopnosti se vzájemně podporovat, i když nás dělí vzdálenost.

Vladka Prokopová

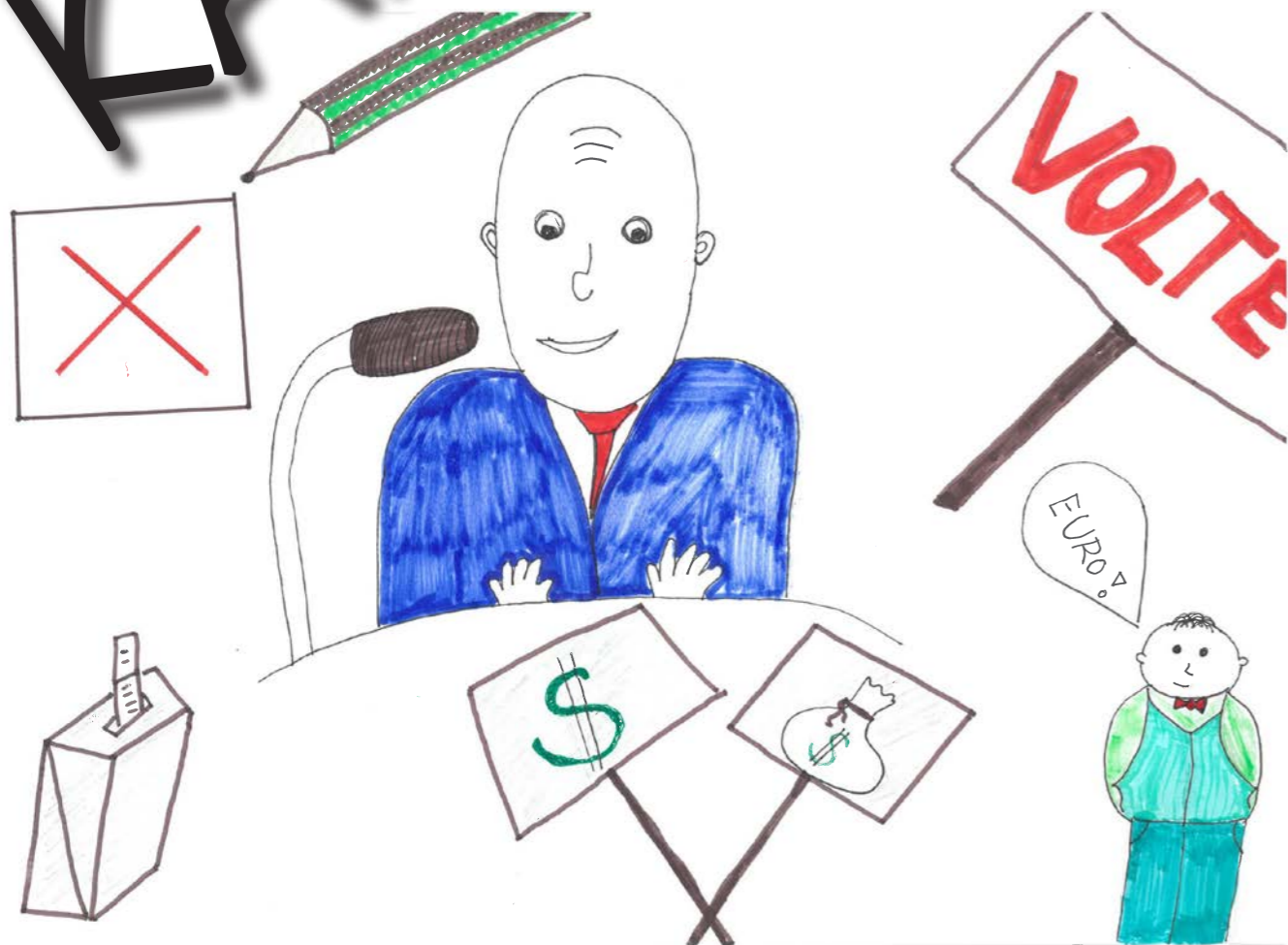

Na hodinách politologie jsme s druháky tentokrát popustili uzdu své fantazii a vznikla řada krásných karikatur skutečných i imaginárních politiků

KARIKATURY

Výběr osobnosti i volba pozitivního či negativního tónu kresby byl na autorech.

Školní **eshop** brzy otevře

Již brzy se opět na 14 dní otevře obchod se školním oblečením. Pro včasné informace sledujte sociální sítě či web školy

- Trička
- Mikiny
- Tašky
- Batohy
- a další

Schools
United
Est. 2013